

1

Dit is PROVO nr.
12 juli 1965
red.&adm.: Karthuizersstr.14 hs A'dam C.

PROVO is een maandblad voor anarchisten, provoos, beatniks, pleiners, scharenslijpers, bajesklanten,, zuilenheiligen, magiërs, pakfisten, sjarlatans, filosofen, bacillendragers, opperstalmeesters, happenaars, vegetariërs, syndikalisten, huslers, brandstichters, klazen, kleuterleidsters en BVDers natuurlijk niet te vergeten.

PROVO heeft iets tegen kapitalisme, communisme, fascisme, burokratie, militarisme, snobisme, professionalisme, dogmatisme en autoritairisme.

PROVO voelt zich voor de keus gesteld: Desperaat verzet of lijdzame ondergang. PROVO roept op tot verzet waar het kan. PROVO ziet in dat het de uiteindelijke verliezer zal zijn, maar de kans deze maatschappij altans nog eenmaal hartgrondig te provoceren wil het zich niet laten ontgaan.

PROVO beschouwt het anarchisme als inspiratiebron voor het verzet. PROVO wil het anarchisme vernieuwen en het onder de jeugd brengen.

PROVO kost los 75 cent.
PROVO geeft elke maand + 3 "Provokaties" uit, pamfletten over een aktueel onderwerp. De gecensureerde Provokatie nr.3 vindt u ingesloten. Provokatie 1 + 2 kunnen nog worden nabesteld (postzegel van 18 cent insluiten).
Jaarabonnement met alle provokaties f12,-
Zonder provokaties f8,-.
Voorts heeft PROVO een verschrikkelijke behoefte aan vrijwillige bijdragen (bv.gel

Aan dit nummer werkten mee:

roel van duyn
martijn ananar
olaf stoop
hans korteweg
hans metz
rob stolk
jan-huib blans
frank nieuwenhuis

Het volgende nummer van PROVO zal groter deels gewijd zijn aan de markies de Sade, komende nummers oa. aan Dada, het anarchisme, de Jordaan-opstanden.

INLEIDING TOT HET PROVOCEREND DENKEN

Waarom heet PROVO PROVO? Zijn wij negatief of positief? Wat is onze norm? Hoe zijn onze manieren?

PROVO=PROVO, omdat het provo-gedrag in deze maatschappij voor ons nog het enig aanvaardbare is. De maatschappelijke ladder beklimmen en een 'positie' bekleden betekent meewerken aan de a.s. nucleaire ondergang, kapitalisme en militarisme. Kollaboratie met de Autoriteiten en hun listig zoethoudertje: de kortzichtige tv. Noem ons anti-professionals.

Wij kunnen ons geen 'job' (zoals populaire carrièrejagers dat noemen) voorstellen; die niet tot doel heeft de noodtoestanden waarin wij leven te prolongeren. De arbeider produceert de minderwaardige lust-objekten waar de kapitalist desondanks zijn meerwaarde uitslaat, de ambtenaar administreert de slachtoffers der burokratie, de uitvindingen van technici en geleerden worden ogenblikkelijk misbruikt voor militaire doeleinden.

De a-sociale provo is het enige lichtpunt. Zijn optreden is een spaak in het wiel der 'vooruitgang', die zo hard vooruit daverd dat zij de bom onder de rails, vlakbij, niet ziet.

Wij weten dat de houding van de provo, zoals wij hem als nozemsoort kennen uit het proefschrift van dr. Buikhuizen, nog niet volmaakt is. Buikhuizen zegt: Het provocisme is geen uiting van verzet tegen de huidige maatschappij, provo's vinden hun baan niet onbelangrijk, provocisme is voor hen een vrijetijdsbesteding. Wij propageren het provocisme als het verzet tegen deze maatschappij, wij hopen dat de provo gaat inzien dat zijn baan hem degradeert tot een radertje in de tijdbom die deze maatschappij is, wij pleiten voor full time-provocisme. Wij willen een betekenisontwikkeling bevorderen van: provo = provocerend nozempje tot: provo = staatsgevaarlijk anarchist. Vandaag houdt de provo zich niet onverschuldig bezig met het provoceren van de politie, reltrappen op de Dam, rotjes in brievenbussen leggen, morgen moet hij de politie als bewuste vijand gaan behandelen, het paleis op de Dam bestormen en eindelijk eens bommen in de brievenbus van het gebouw van de BVD leggen. Want alleen zij, de jonge lanterfantende en provocerende massa's op straat, zijn

nog in beweging te brengen. Zij zijn vatbaar voor het verzet, niet de zg. werker de klasse, die met handen en voeten gebonden is aan dit maatschappelijk systeem. De provo's zijn de laatste revolutionaire klasse in Nederland (en tot die provo's rekenen wij nu ook beatniks, pleiners, magiërs).

Wij staan negatief tegenover kapitalisme, burocratie, militarisme en de onvermijdelijke militair/politieke kollaps (WO III). Wij staan positief tegenover verzet, vrijheid en creativiteit. Maw.: wij staan negatief tegenover het positieve, positief tegenover het negatieve. Vandaar dat wij de haat liefhebben en de liefde haten. Onze norm is slechts: laat ieder de strijd tegen de buitenwereld in naam van zijn eigen bestaan tot het uiterste voeren.

Wij kunnen de massa niet overtuigen, we willen het nauwelijks. Hoe iemand ook in die apathiese, afhankelijke, geestloze troep kakkerlakken, torren en lieveheerbeestjes enig vertrouwen kan stellen is onbegrijpelijk. Maar goed, wijlen onze kamraden Domela Nieuwenhuis, De Ligt e.a. hebben het geprobeerd, hun nabestaanden proberen het nog, het is niet gelukt, het lukt niet en ons zal het niet lukken. We maken van de nood een deugd door die massa nu te provoceren. Onze manieren zullen niet getuigend, idealisties of profeties, maar provocerend zijn. Wij zijn doordrongen van de uiteindelijke zinloosheid van onze daden, we geloven graag dat noch Johnson noch K. sign naar ons zullen luisteren en juist daarom zijn wij vrij in wat wij doen. We zien in dat een demonstratie geen uiteindelijke zin heeft; juist daarom gaat het erom van die demonstratie zelf alles te maken wat er van te maken valt, anders immers zou die demonstratie niet alleen objektief maar ook subjektief, niet alleen absoluut maar ook relatief zinloos zijn. Wij durven te zeggen: demonstreer om te demonstreren, provoceer om te provoceren! verzet om het verzet!

Zo komt het dat de provo, die de vrijheid neemt alle autoriteiten te verwerpen, ook die van de absolute zin van ons handelen, de volmaakte anti-Vopo is.

Hebben wij genoeg van Juliana en Bernhard, Beatrix en Claus? Is de politie inderdaad onze beste kamaraad? Zijn wij rood, zijn wij zwart?

Natuurlijk hebben we genoeg van J & B, B & C; we zijn de enigen niet. Het bij-
2.

zondere van ons is dat we ook genoeg hebben van elke monarchie, van elke republiek, van welke staatsvorm dan ook, van elke regering en elke autoriteit. Wie had dat gedacht: we zijn anarchisten.

Nu spreekt het ook vanzelf dat de politie onze beste kamaraad is. De politiemans is de meest impopulaire vertegenwoordiger van het Staatsgezag. Hoe meer er zijn, hoe brutaler en fascistischer hij optreedt, hoe beter het ons is. De politie provoceert, net als wij, de massa. Hij van de ene kant, wij van de andere. Hij zorgt ervoor dat hij wrevel verwekt onder de mensen over zijn optreden en dus over het gezag, wij trachten die wrevel aan te wakkeren tot verzet. Uitgesproken gunstig is daarbij, dat de politie zich onmiddellijk uit zijn tent laat lokken als we dat dienstig achten. We hoeven maar even op straat te gaan zitten (de Bom is een handig en dankbaar demonstratie-objekt), even een paar bloemen bij een monument te leggen of loeiende sirenes kondigen de komst van overvalwagens met hun grimmige bemanning al aan. Voor de ogen van een groot publiek ranselt hij dan op vreedzame demonstranten in. Kunnen wij ons beter kamaraad denken?

Rooie kerels, met een neiging tot zwarte magie, zo kan je de anarchisten het best typeren. Geen wonder dus, dat de anarchistiese kleuren rood en zwart zijn. Met een rode toekomst voor ogen halen wij Beëlzebub binnen om het Hier en Nu te veranderen. De verandering is in eerste instantie afbrekend, dus Kwaad. Dat we op die manier een destructieve indruk maken, we schamen ons er niet voor. Als de goede God deze maatschappij schiep, doen wij er goed aan ons met de Duivel te allieren.

Daarom geloven wij ook niet in de volledige geweldloosheid als strijdmiddel. Alleen door het Goede naar het Goede streven, doen alsof het Kwaad niet in alles en overal bestaat, is ons te rechtlijnig en kortzichtig gedacht. Bovendien heeft het geweldloos verzet in Europa (tegen de atoombom) nauwelijks effect gesorteerd omdat deze methode te veel afhankelijk is van massale deelname en een gunstige publieke opinie. Was voor Gandhi het geweldloos verzet zeer geschikt omdat hij de massa achter zich had, voor ons is het slechts incidenteel geschikt omdat wij die massa niet achter ons hebben en ook nooit zullen krijgen.



Zijn wij revolutionairen? Zijn wij de bouwers van een nieuwe maatschappij? Geloven wij in de anarchie?

Konden we maar revolutionairen zijn. Maar we zien eerder de zon in het westen opkomen dan in Nederland revolutie komen. Woonden we bv. in Spanje of de Dominicaanse Republiek dan waren we het zonder twijfel. Nu kunnen we niet veel anders zijn dan opstandelingen, maar ook als opstandeling beuk je hier je kop stuk op de granieten muur van burgerlijke behoudensheid. Het enige wat ons overblijft is de provokatie.

Zoals onze krachten ontoereikend zijn om te fungeren als slopers van de oude maatschappij, kunnen we ook geen bouwers van een nieuwe zijn. Dat zou een happening en een creatie zijn!

4.

De politie, het leger, het hele Staatsapparaat weg. De arbeiders nemen hun eigen fabrieken in beheer, het productieapparaat komt in handen van het volk en de macht wordt gedecentraliseerd. Zo ging het in een deel van Spanje voordat Franco het land veroverde, zo was het in de Oekraïne voordat de kommunisten er de anarchisten verdreven.

In een anarchie is de mens tenminste maatschappelijk vrij, hij heeft er de optimale voorwaarden tot menselijke vrijheid en creativiteit. Wij geloven in de anarchie en wij houden hem u voor als ons alternatief, dat inspireert tot ons laatste en eerste doel: verzet.

roel van duyn
(en iedere provo die
dit geschreven kon
hebben)

ein reis ein reich

Deze provocerende leus wordt door Dordtse anarchisten op de muren van de synodale stad gekalkt. Tegen de ene Claus, die als pronkende piek op de kerstboom der Staats-hiërarchie geplaatst wordt en tegen het gecentraliseerde eenheids-Koninkrijk der Nederlanden.

Wij beschouwen de Claus-affaire als een prachtige gelegenheid om te agiteren tegen de monarchie, die dateert uit een tijd waarin men geloofde dat de monarch door God persoonlijk orfeel aangesteld is als zijn plaatsvervanger op aarde. De Claus-affaire is ook een gelegenheid om in verzet te komen tegen de Autoriteiten in het algemeen. Wanneer het Oranje-gezag eenmaal valt kan er een creatieve periode aanbreken, die menige Autoriteit zich heugen zal.

Niet alleen de functie, maar ook de persoon van von Amsberg is ons antipatisch. Zijn volmaakt fascistiese opvoeding tezamen met zijn functie van diplomaat van de W.-Duitse Autoriteiten hebben hem gemaakt tot een kleurloos en onpersoonlijk produkt van fascisme en autoritairisme. Verleden én heden van Claus staan ons tegen. Dat hij "maar" van lage adel

5.